

Mare, treu el calidoscopi de l'ull amorós

Mare,
treu el calidoscopi de l'ull amorós
i mira'm com miraves abans
quan el temps encara cabia
dins les tardes llargues d'infància
i els genolls ferits es curaven
només amb la teva mà damunt meu.

Recordes aquells dies
en què el món era petit i immens alhora?
Quan els carrers eren rius d'aventures
i casa nostra era refugi,
llum encesa, olor de pa i de calma,
la teva veu cosint silenci
als marges de totes les pors.

Mare,
tu eres la llum abans de cada alba,
el refugi de tots els meus hiverns,
l'arrel fonda que no vèiem
però que sempre ens mantenia drets.

Ara que els anys han après
a posar distància als records,
entenc millor la força secreta
que amagaven els teus braços:
eren casa abans que sabéssim
què volia dir tornar.

Treu el calidoscopi, mare,
i deixa que et miri jo també,
sense colors inventats,
sense la boira amable de la nostàlgia.
Vull veure les petjades del teu cansament,
les petites esquerdes del teu somriure,
tot allò que mai vaig entendre
quan només sabia ser fill.

Perquè dins de cada record d'infància
sempre hi ets tu:
en la llum que entrava per la finestra,
en els contes dits a mitja veu,
en la paciència infinita dels teus dies
i en aquell amor callat
que mai no demanava retorn.

Mare, si la memòria és un calidoscopi,
tu n'ets la mà que el fa girar:
la que ordena els fragments dispersos,
la que converteix el desastre en ordre,
la que encara avui
fa de la meva vida
un lloc on sempre puc tornar.

Hugo Rodríguez Tarzan (Baix Camp) Il·lustradora
Aïda Escoté